

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **O. T.**
narozená X, státní příslušnice U.
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-14473-7/ČJ-2018-930310-V240, o vyhoštění,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-14473-7/ČJ-2018-930310-V240, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Novotného, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 21. 12. 2018 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2018, č. j. KRPS-370484-34/ČJ-2017-010023-SV, o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo zároveň stanoveno, že žalobkyni nelze po dobu 9 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

2. Žalobkyně namítla, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav a v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, neboť je založil pouze na skutečnosti, že žalobkyně (údajně) dne 28. 11. 2017 vykonávala práci ve výrobních prostorách společnosti M., a. s., na adrese D., H., bez platného povolení k zaměstnání od Úřadu práce České republiky nebo jiného dokladu, který by ji opravňoval k výkonu pracovní činnosti na území ČR. Žalobkyně je však přesvědčena, že zde pracovala zcela legálně, neboť byla na území České republiky vyslána svým polským zaměstnavatelem V. M. a jím za tuto činnost byla placena v polských zlotých. To dokládá příkaz ke služební cestě na období od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017 a splněná informační povinnost vůči Úřadu práce ČR ze dne 28. 11. 2017 podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004, o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Mimo toho se ve správním spise nacházejí Umowa ze dne 1. 2. 2017 mezi zaměstnavatelem žalobkyně V. M. a společností T s. r. o., smlouva mezi společností T. s. r. o. a D. S. I. T. a smlouva mezi tímto družstvem a společností M., a. s. Žalobkyně měla vyřízené veškeré doklady (platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byla nahlášena na úřadu práce), nemá tedy za to, že by zde pracovala nelegálně.
3. Žalobkyně dále namítla, že absolutně nesouhlasí se závěrem Ministerstva vnitra ze dne 25. 10. 2018, č. j. MV-118565-2/OAM-2018, o možnosti vycestovat na Ukrajinu, neboť tam probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, který nepolevuje na intenzitě. I v poslední době jsou hlášeny přestřelky s oběťmi mezi vojáky i civilisty. Podle žalobkyně se rebelové v samostatných republikách v Doněcké a Luhanské oblasti dopouštějí válečných zločinů a po mnoha letech konfliktu v celé Ukrajině panuje nestabilita, nejistota a beztrestnost, které značně dopadají na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny. Poukázala rovněž na aktuální konfrontaci s Ruskou federací v Azovském moři.
4. Na závěr žalobkyně namítla, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, a že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, stanovení doby, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie a stanovení doby k opuštění území České republiky.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil a uvedl důvody pro správní vyhoštění žalobkyně. Žalovaný má za to, že se s nelegálním zaměstnáním žalobkyně podrobně vypořádal. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
6. K jednání, které soud nařídil na žádost žalobkyně, se žalobkyně nedostavila. Zástupce žalobkyně u jednání uvedl, že žalobkyně měla polské vízum a byla svým polským zaměstnavatelem vyslána k výkonu práce na území ČR, o čemž svědčí předložené smlouvy. Splnila i informační povinnost, neboť její pracovní cesta byla ohlášena na úřadu

práce. Byla vyslána k firmě T., která spolupracuje s firmou M. Skutečnosti, které jsou uvedeny v protokole o výsledku žalobkyně na policii, jsou zcela nepravdivé, žalobkyně byla ve stresu. Pravdou je, že žalobkyně pracovala v Polsku u firmy V.-M., o čemž svědčí listina o tom, že byla vyslána k práci do ČR. Poukázal na razítko polského přechodu v pase žalobkyně ze dne 8. 9. 2017, které svědčí o tom, že žalobkyně v Polsku byla. Z této skutečnosti dovozuje, že žalobkyně na pracovní cestu skutečně přijela z Polska. V Polsku je také nyní. Uvedl dále, že se domnívá, že skutečnosti související s prací žalobkyně v Polské republice, měl prošetřit žalovaný. Ten se však ve správním řízení odmítl těmito skutečnostmi zabývat. V odvolání i v žalobě poukazoval na to, že v řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, žalovaného to však nezajímalo.

7. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

8. Dne 28. 11. 2017 byla žalobkyně zajištěna při policejní kontrole v objektu společnosti M., a. s., na adrese D., H., neboť se sice prokázala platným biometrickým cestovním pasem, avšak neměla žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. Se žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byla vyslechnuta.
9. Do protokolu o výsledku žalobkyně uvedla, že je vdaná a bezdětná. Její manžel si vyřizuje nějaké vízum, ale neví, v jaké je to fázi. Bydlí zdarma ve vybydleném domě v H., ale přesnou adresu nezná. Svůj pobyt nehlásila, nevěděla, že by to byla její povinnost. Do České republiky přicestovala v říjnu za prací. Chtěla si vydělat nějaké peníze a koupit si osobní automobil. Zítra chtěla odcestovat na Ukrajinu. V České republice byla v květnu na dovolené. Asi čtyři dny strávila v P. Na dotaz správního orgánu ohledně razítka o překročení hranice Evropské unie ze dne 8. 9. 2017 žalobkyně uvedla, že cestovala po H. a N. Na začátku října přijela do České republiky, kde na doporučení kamarádů z Ukrajiny vyhledala V., který zajišťuje práci ve společnosti M., a. s. Pracuje tam od poloviny října. Vykonává pomocné práce od pondělí do pátku od 7:30 do 15:30 hodin (ranní směny). S V. má dohodnutou odměnu 45 Kč za hodinu, ale zatím nic nedostala. Po vyřízení povolení chtěla ve firmě pracovat alespoň půl roku. Dostávala by výrazně více peněz. Současné prostředky má z podnikání s autodíly s manželem. Chtějí si vydělat na dům. Nepodepisovala žádnou smlouvu ve firmě M., a. s. ani s V. Ukázala jim cestovní pas (kopii si nepořizovali), dostala čip, pracovní oděv a ukázali jí, co má dělat. Úkoloval ji mistr. Neví, zda šlo o jediného, protože všichni vypadají stejně. Její práci nikdo nekontroloval. V žádném ze států Evropské unie nepracovala. V návratu na Ukrajinu jí nic nebrání.
10. Součástí spisu je Rámcová smlouva o dílo ze dne 12. 1. 2015 uzavřená mezi společností M., a. s. (objednatelem) a D. S. P. (zhotovitelem) a smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 12. 1. 2015 uzavřená mezi těmito subjekty, jejímž předmětem je nájem části výrobní haly vzduchotechniky na adrese D., H., jakož i obdobná Rámcová smlouva o dílo ze dne 1. 11. 2017 mezi společností M., a. s. (objednatelem) a D. S. I. T. (zhotovitelem) a smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 1. 11. 2017 uzavřená mezi těmito subjekty, jejímž předmětem je nájem části výrobní haly na adrese D., H. Dále je součástí spisu informace o nástupu žalobkyně do zaměstnání podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti od 28. 11. 2017 do 25. 2. 2018, nedatovaný cestovní příkaz žalobkyně k pracovní cestě do H. od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017, smlouvy o dílo mezi D. S. I. T. a společností C. G. s. r. o. ze dne 1. 11. 2017 o realizaci balících a montážních prací a D. S. I. T. a společností T. s. r. o. o provádění montážních prací v provozovnách společnosti M.

a. s. a Umowa, resp. smlouva v polském znění, ze dne 1. 2. 2017 mezi společnostmi V.-M. V. M. a společnostmi T. s. r. o.

11. Podle vyjádření Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v P. ze dne 19. 12. 2017, č. j. UPCR-PB-2017/44746, žalobkyně nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání.
12. Podle vyjádření D. S. P. žalobkyně není jejich zaměstnankyní a společnost V.-M. V. M. je jim zcela neznámá. D. S. I. T. ve vyjádření uvedlo, že žalobkyně není jejich zaměstnancem, ale že pracuje pro společnost T. s. r. o.
13. Dne 28. 1. 2018 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné. Žalobkyně neuvedla žádnou překážku, která by jí ve vycestování bránila, ani si není vědoma žádného nebezpečí, které by jí v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobkyně žije v I. oblasti.
14. Dne 4. 2. 2018 poučil orgán I. stupně žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 18. 3. 2018 uvedla, že se nedopustila nelegální práce, neboť byla na území České republiky vyslána svým polským zaměstnavatelem V. M. a jím je za tuto činnost placena v polských zlotých. To dle žalobkyně dokládají dokumenty obsažené ve správním spise.
15. Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 9 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobkyni dobu k vycestování do 14 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobkyně byla (a) zaměstnána u společnosti M., a. s., neboť práci vykonávala pro tuto společnost za úplatu, pod vedením jejích vedoucích pracovníků a za použití jí poskytnutého pracovního vybavení a oděvu; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobkyně vykonávala (b) bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 19. 12. 2017. Toto (c) pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť žalobkyně pobývá na území České republiky, respektive Evropské unie, na základě bezvízového pobytu ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni [dále jen „nařízení Rady (ES) č. 539/2001“] a přílohy ve znění nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017. Tento bezvízový pobyt ji neopravňuje k výkonu pracovní činnosti. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států, byla s ohledem na délku výkonu nelegálního zaměstnání (necelé dva měsíce), dosavadní bezúhonnost žalobkyně a její spolupráci s orgánem I. stupně stanovena na 9 měsíců. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobkyně. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se je dopustili na území České republiky, není ve veřejném zájmu; oproti tomu žalobkyně zde nemá vůbec žádné vazby.

Žalobkyni ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2018 a z jejích vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce 14 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobkyně, které by vyžadovaly stanovení doby delší.

16. Prvostupňové rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním ze dne 23. 4. 2018. Odvolací důvody jsou shodné se žalobními body. Žalobkyně namítala, že orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že v České republice pracovala legálně jakožto zaměstnanec vyslaný polským zaměstnavatelem V. M., jímž byla placena v polských zlotých. Namítla, že ve spise se nachází příkaz ke služební cestě na dobu od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017 a rovněž splnila ohlašovací povinnost vůči úřadu práce. V době provádění kontroly cizineckou policií byla subjektivně přesvědčena, že na území ČR pracuje legálně. Zdůraznila, že absolutně nesouhlasí s posouzením možnosti jejího vycestování na Ukrajinu, konkrétně se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2018, vzhledem k tomu, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, na celém území vládne nestabilita, nejistota a beztretnost, která dopadá na civilní obyvatelstvo na celém území. Kromě nedostatečně zjištěného skutkového stavu si správní orgán I. stupně neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a jeho závěr tedy není pravdivý. Žalovaný také porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, proto nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a stanovení doby, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
17. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 25. 10. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 6. 11. 2018 poučil žalovaný žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 20. 11. 2018 uvedla, že absolutně nesouhlasí s posouzením možnosti jejího vycestování na Ukrajinu, neboť na celém území panuje nestabilita, nejistota a beztretnost, které značně dopadají na civilní obyvatelstvo.
18. Dne 20. 12. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. K námitkám, které žalobkyně uvedla v odvolání, odvolací orgán uvedl: tvrzení žalobkyně, že byla na území ČR vyslána na pracovní cestu svým polským zaměstnavatelem, se neshoduje s tím, co bylo zjištěno šetřením správního orgánu I. stupně. V tomto ohledu poukázal na výpověď žalobkyně, která do protokolu o výsledku dne 28. 11. 2017 uvedla, že do ČR přijela v říjnu za účelem práce. Po překročení hranice byla v N. a H. Bylo jí doporučeno, ať se zajde podívat na práci do společnosti M., tuto nabídku jí učinili kamarádi na Ukrajině, kteří jí dali kontakt na V., který v téhle společnosti zajišťuje práci. Zašla se tam podívat a od poloviny října tam pracuje. Ve společnosti M. sledovala pracovní proces, nic konkrétního nedělala. Pracovala od pondělí do pátku na ranní směny. Smlouvu nemá ani nic nepodepisovala. Žalovaný uvedl, že z uvedeného vyplývá, že žalobkyně v Polsku nikdy nepracovala, práci si našla sama, do ČR cestovala s úmyslem si zde vydělat peníze. Odměnu za práci měla domluvenou ve výši 45 Kč za hodinu, měla být tedy vyplácena v českých korunách, nikoliv v polských zlotých, jak uvedla v odvolání. Příkaz ke služební cestě a informační povinnost vůči úřadu práce jsou datovány dne 28. 11. 2017, tedy až ode dne, kdy byla žalobkyně kontrolována při pracovní činnosti v provozovně společnosti M., ve které, jak sama uvedla, pracovala od poloviny října 2017 až do 28. 11. 2017, kdy byla kontrolována policií. Z toho je patrné, že

tyto dokumenty byly vyhotoveny až poté, co pracovní činnost žalobkyně byla odhalena policií a svým obsahem neodpovídají době, po kterou zde pracovala.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
20. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“
21. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti: „Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
22. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti: „Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“
23. Podle § 98 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti: „Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“
24. Podle čl. 1 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 539/2001: „Státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze I jsou povinni mít při překročení vnějších hranic členských států vízum.“
25. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001: „Aniž je dotčen čl. 8 odst. 2, jsou příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od povinnosti uvedené v odstavci 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce.“
26. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
27. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně, že si správní orgány neopatrily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, různé smlouvy, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál orgánu I. stupně a lustrace v informačních

systémech. Podle názoru soudu žalovaný dostatečně nezjistil stav věci. Z protokolu o výsledku žalobkyně na policii a z obsahu jejího odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že jsou zde rozpory ve všech otázkách týkajících se pobytu žalobkyně na území ČR, jejího vstupu na území, jejího zaměstnání v Polsku i na území ČR ve firmě M. Výslech žalobkyně byl na policii proveden velmi povšechně, žalobkyně nebyla tázána na žádné podrobnosti týkající se jejího zaměstnání, ať v Polsku nebo ve firmě M., kde byla zajištěna, kladené otázky směřují k tomu, aby bylo potvrzeno, že žalobkyně na území ČR pracovala nelegálně. Správní orgán I. stupně neobjasnil, kdy vstoupila žalobkyně na území Evropské Unie, pokud podle razítka hraničního přechodu v Polské republice vstoupila na území ČR dne 8. 9. 2017, nezjistil, kde pobývala a zda pracovala. Konstatování žalovaného, že žalobkyně byla po překročení hranice dne 8. 9. 2017 v H. a N., vzbuzuje pochybnosti, protože není uvedeno, jak se z ČR do těchto zemí dostala, eventuelně, kdy přijela do ČR. Podle názoru soudu je celá historie pohybu žalobkyně na území EU nejasná a správní orgán neproověřil, jaká byla skutečnost. Je nanejvýš nepravděpodobné, že žalobkyně, která měla mít kontakt na V., který měl zajišťovat ve firmě M. práci, po překročení hranice mezi Polskem a ČR, nějakým způsobem odejela poznávat N. a H., když přijela do ČR za účelem práce. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se nezabývali rozporem v tvrzení žalobkyně, že v provozovně M. sledovala pracovní proces a nic nedělala a hned v následující větě v protokolu tvrdila, že pracovala od pondělí do pátku a odváděla pomocné práce. Protože tvrzení žalobkyně v protokolu o výsledku a v odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou ve zřejmém rozporu, měl se žalovaný zabývat tím, jaký je skutečný stav věci a ne zcela převzít její tvrzení z protokolu o výsledku, aniž by se zabýval těmito rozpory v jejích tvrzeních a mezerami ve zjištěních správního orgánu I. stupně (např. kde pobývala žalobkyně po překročení hranice s Polskem, zda pracovala nebo odejela poznávat N. a H., zda skutečně pracovala ve firmě M., od kdy a jakou práci, zda vůbec, vykonávala). Nezanedbatelné je také tvrzení žalobkyně, že ji vyslal do ČR její polský zaměstnavatel, k tomuto tvrzení správní orgán I. stupně žádná zjištění neprovedl (např. zda v Polsku vůbec pracovala, zda uzavřela pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem). Pochybnosti o řádně zjištěném skutkovém stavu vzbuzuje také tvrzení žalovaného, že „tyto dokumenty byly vyhotoveny až poté, co pracovní činnost žalobkyně byla odhalena policií a svým obsahem neodpovídají době, po kterou zde pracovala“. Podle názoru soudu se nedá tvrdit, že žalobkyně po té, co byla dne 28. 11. 2017 kontrolována policií a zajištěna, vyhotovila Příkaz ke služební cestě a oznámení vůči úřadu práce, které jsou datovány dne 28. 11. 2017. Pokud žalovaný, eventuelně správní orgán I. stupně pravdivosti těchto dokumentů neuvěřil, byla jeho povinností podrobně k těmto skutečnostem žalobkyni vyslechnout a pravdivost nebo nepravdivost dokumentů prokázat i jiným způsobem. Soud zdůrazňuje, že uložení správního vyhoštění je závažným zásahem do práv účastníka řízení, a proto je před takovým rozhodnutím zjistit řádně a nepochybně skutkový stav. Námitka žalobkyně je důvodná.

28. Soud na základě výše uvedeného zrušil podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V tomto řízení se žalovaný, eventuelně správní orgán 1. stupně, pokud prvostupňové rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobkyně zruší, vypořádají se všemi uplatněnými námitkami žalobkyně tak, aby zjistil skutečný skutkový stav, který by nezavdával žádné pochybnosti o jeho pravdivosti.

29. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení správních orgánů. Orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobkyně nicméně bydlí v I. oblasti, která není zasazena ozbrojeným konfliktem. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného orgánem I. stupně a žalovaným. Z nich skutečně vyplývá, že v I. oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Kromě uvedeného soud připomíná, že tato otázka, to je možnost návratu na území Ukrajiny, byla již nesčetněkrát soudy judikována. Tato námitka žalobkyně není důvodná.
30. Soud pro úplnost dodává, že závěrečná argumentace žalobkyně, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu není řádným žalobním tvrzením ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Argumentace žalobkyně o porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu ob stojí pouze proto, že žalobkyně v žalobě rovněž namítla, že dokumenty založenými ve správním spise prokazovala legální výkon zaměstnání, čímž konkrétně vymezila, v čem dle jejího mínění porušení uvedených ustanovení v předmětné věci spočívá.
31. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení, neboť byla ve věci úspěšná. Tyto náklady spočívají v náhradě odměny za zastupování advokátem a ta za 3 úkony právní pomoci a 3x paušální náhrada (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif)], celkem 10 200 Kč a DPH jíž je advokát plátcem, ve výši 2 142 Kč. Celkem činí náklady žalobkyně 12 342 Kč. Žalovanému náhrada nákladů řízení nebyla přiznána, neboť ve věci úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22 . února 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně